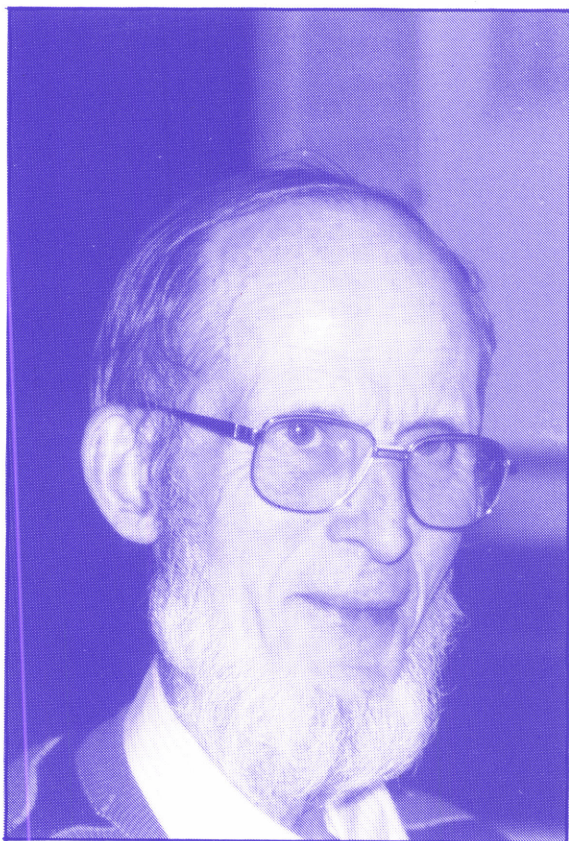

**Op dinsdag 20 juli 2004
is onverwacht overleden
in Halle
onze medebroeder**

Hugo De Somer
coadjuteur-salesiaan van Don Bosco

DE SOMER Hugo

Hij was 74 jaar oud

geboren te ERPE op 27 januari 1930

eerste professie te Groot-Bijgaarden op 25 oktober 1952

eeuwige professie te Oud-Heverlee op 24 april 1972

1951-1952	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1952-1954	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1954-1955	Sint-Denijs-Westrem	leraar-assistent
1955-1957	Oud-Heverlee waarbij legerdienst	
1957-1958	Hechtel	leraar-assistent
	Hugo onderbrak het salesiaanse religieuze leven na 1958. Hij keerde na een nieuwe noviciaatstijd te Jünkerrath terug in.1966.	
1966-1990	Halle	leraar-assistent
1990-2004	Halle	op rust

Overleden te Halle op 20 juli 2004

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders, lieve mensen van deze Emmaüsgemeenschap en van de school en goede vrienden van onze dierbare medebroeder Hugo,

Hugo had de laatste jaren een zwakke en wankelende gezondheid. Hij was zo tener en zo teer. En toch heeft hij ons zo onverwacht verrast. Maar we hebben toch deze zekerheid en dat sterkt ons: Hugo zelf is niet verrast geweest en er zijn tekenen die wijzen op zijn aanvoelen dat de dood kortbij was. Vorige week donderdag 15 juli bezocht hij zijn zus Hilde in Oudenaarde, waar hij aan de hand van foto's heel zijn boeiend levensverhaal heeft verteld. Op maandagavond 19 juli verkoos hij niet naar het ziekenhuis te gaan, hetgeen ons doet vermoeden dat hij thuis wilde sterven. Wat is er mooier voor een kunstenaar temidden van zijn kunstwerken te mogen sterven.

Met Phil Bosmans beamen we dat sterven vreemd en angstaanjagend is als je blindweg een land binnengaat waar je nooit aan gedacht hebt en nooit hebt van gedroomd. Sterven wordt inderdaad aanvaardbaar en draaglijker als je hebt leren loslaten, als je je innerlijk hebt opengesteld voor het mysterie dat je wacht na de dood. Als je kunt geloven dat er een God is die van je houdt, niet alleen als je leeft, maar ook en meer zelfs als je doodgaat, dan wordt sterven als de ervaring van een kind dat mag thuiskomen bij de Vader, in een land waar alles goed is en waar het leven pas voorgoed begint in een eeuwig nu.

Hugo geloofde rotsvast in een liefdevolle God die over de dood heen van mensen houdt. Deze overtuiging vindt zijn oorsprong bij zijn diep gelovige ouders. Vader was beeldhouwer en vervaardigde kunstmeubelen voor kerkgebouwen. Hij heeft een prachtig beeldwerk gemaakt van de Goede Herder met daarrond alle kinderen van zijn gezin met de tekst *'Laat de kinderen tot Mij komen'*. In de tuin stond een grot met een door vader gebeeldhouwd Maria-beeld. In de meimaand werd door heel het gezin het rozenhoedje gebeden en werden Marialiederen gezongen. Vader Jozef De Somer kreeg in zijn kunstatelier vele gewone mensen over de vloer die hun zorgen aan hem toevertrouwden. Hij kon zeer goed luisteren en gaf mensen goede raad. Hij genoot veel respect van de dorpingen van Erpe. Naar hem is een straat genoemd en hij werd tot ereburger van Erpe uitgeroepen.

Moeder Octavie Vincke werd op het gedachtenisprentje bij haar begrafenisviering door haar kinderen mooi getypeerd: *'Moeke, wat hebben we nu het meest in u bewonderd: uw eenvoud, uw godsvertrouwen, uw Mariadevotie, uw frisse glimlach. Gij aanvaardde de doornen aan de rozen van het leven als vanzelfsprekend. Gij hebt afscheid genomen met een stil gezongen Ave Maria'*.

De appel valt niet ver van de boom. Hugo heeft de artistieke kwaliteiten, zijn stille natuur, zijn luisterbereidheid en zijn wijsheid van zijn vader meegekregen. Zijn eenvoud, zijn godsvertrouwen, zijn innerlijke vreugde en zijn geduldig gedragen pijn en lijden heeft hij van moeder ontvangen. De band met moeder was bijzonder sterk. De laatste jaren van haar leven bracht moeder door in een rusthuis, waar Hugo haar regelmatig bezocht. Hij volgde de raad van één van de medebroeders die hem zei: *'Hugo, zolang moeder leeft,*

moet je er alles voor doen'. Op een enig mooie manier heeft Hugo een portret van zijn moeder geschilderd.

Hugo was de 7de in het gezin van 8 kinderen: 4 jongens en 4 meisjes. Er was een unieke zielsverbondenheid met zijn zus Hilde, zuster van de congregatie van de Bernardinnen.

Na de lagere school begon hij met de moderne humaniora in het bisschoppelijk college van Aalst. Maar na enkele maanden drukte hij thuis het verlangen uit de Grieks-Latijnse humaniora te volgen omdat hij de stille droom koesterde om priester te worden. Er werd aangeklopt in het jezuïeten-college te Aalst, maar daar waren alle eerstejaarsklassen volzet.

Toen kwam moeder het Don Boscocollege te Sint-Denijs-Westrem op het spoor. Don Bosco was voor de familie geen onbekende, want vader had reeds lang een mooi Don Boscobeeld gebeeldhouwd, dat een bijzondere plaats kreeg in de huiskamer.

Hugo heeft met succes zijn middelbare studies voltooid. Hij was zo gefascineerd door Don Bosco en door de familiegeest die er in Sint-Denijs-Westrem heerste, dat hij op 22 mei 1951 zijn aanvraag deed om toegelaten te worden tot het noviciaat. Hij deed het in het taaleigen van die tijd: *'Zeer eerwaarde heer bestuurder, na verstandelijk overleg heb ik besloten mij aan te bieden in de congregatie van de salesianen om er, indien mogelijk, priester te worden en er zo mijn eigen ziel en die van vele jongens te heiligen naar het voorbeeld van Jezus Christus en Don Bosco. Ik hoop dat ik deze taak naar behoren kan vervullen en dat u mij aannemen wil in deze congregatie. Mijn eerbiedige hoogachting'.*

Op 24 oktober 1951 deed Hugo zijn intrede in het noviciaat bij Don Bosco te Groot-Bijgaarden, waar hij nog meer vertrouwd raakte met de figuur van Don Bosco en de salesiaanse spiritualiteit en waar hij kennis maakte met het religieuze leven. Na het uitspreken van zijn eerste geloften op 25 oktober 1952 deed hij de overstap naar Farnières, waar hij 2 jaar filosofie studeerde; heel mooie herinneringen heeft hij aan Farnières overgehouden. In augustus 1954 werd Hugo voor 1 jaar in Sint-Denijs-Westrem benoemd als leraar-assistent in het college; daarna vervulde hij zijn legerdienst. Vervolgens voltooide hij zijn triënnat in het college van Hechtel, waar hij zijn aanvraag deed voor de eeuwige geloften, die zowel door de gemeenschapsraad als door de provinciale raad met eenparigheid van stemmen positief werd beantwoord.

Na enige tijd kwamen bij Hugo twijfels op en vroeg hij zich af of hij wel geroepen was tot het priesterschap. Hij trok zijn aanvraag tot eeuwige geloften terug in. En in overleg met de toenmalige oversten werd beslist Hugo als leek naar Don Bosco Halle te sturen om vanuit de salesiaanse gemeenschap een beroep te leren. De keuze ging uit naar de studies van grafische technieken in Plantijn te Antwerpen. Na zijn studies werd Hugo leraar in de grafische afdeling van de school van Halle. Het lesgeven was voor hem een zware opdracht. Toch spande hij zich in om er het beste van te maken. De lessen van kunstgeschiedenis gaf hij het liefst. Daarvoor had hij zich voorzien van een arsenaal van diapositieven, foto's, reproducties en documenten. De leerlingen genoten van het enthousiasme en de deskundige bagage van Hugo i.v.m. ons cultuur-en kunstpatrimonium.

Sedert 1958 tot 1966 is Hugo blijven leven als salesiaans coadjuteur, maar zonder geloften. Hij drukte na 8 jaar zijn verlangen uit om opnieuw onder geloften te leven. Na een korte noviciaatsperiode van 1 juni tot 31 augustus 1966 te Jünkerath in Duitsland legt hij opnieuw tijdelijke geloften af en engageerde zich verder als leraar-assistent te Halle. Op 24 april 1972 werd hij eeuwig geprofest.

De laatste jaren van zijn onderwijsloopbaan kreeg hij de verantwoordelijkheid van werkplaatsleider of technisch adviseur van de afdeling grafische technieken. Tellen en her-tellen bij de bestelling van de nodige grondstoffen, bij het opmaken van prijsoffertes en facturen, bij het vaststellen van het aantal beschikbare lesuren voor het opmaken van de werkroosters, vroeg van Hugo veel tijd en zorg. Deze taak viel hem zeer zwaar en ging zelfs zijn krachten te boven. Door zijn zachtaardigheid, zijn enorme toewijding en zijn eindeloos geduld dwong hij veel respect af zowel bij leerlingen als bij leerkrachten.

Jarenlang heeft Hugo ook zelf nog lessen gevolgd aan de kunstacademie te Anderlecht waar hij zijn artistieke talenten tot ontplooiing kon brengen. Hij was dolgelukkig met zijn atelier in de kelder van het gemeenschapshuis. Hij bekwaamde zich in schilderen, aquareltechniek, beeldhouwwerk, glas in lood, houtsnijwerk, fotografie. Het gemeenschapshuis van Halle is als een galerij met werken van onze kunstenaar.

Hugo is steeds actief geweest in deze Emmaüskerk en in de Emmaüsgemeenschap als lid van de parochieploeg, als zanger in het koor en als lector.

Zijn gelovige overtuiging, zijn trouw en stiptheid, zijn rustige natuur, de mildheid in zijn oordeel over anderen, zijn eenvoud, goedheid, ongekunsteldheid en vooral zijn heilig respect voor de mening van anderen maakten hem zeer geliefd.

Ook in de gemeenschap hebben we Hugo steeds ervaren als een innemend medebroeder, een goed mens om echt van te houden. Zeer trouw was hij aanwezig in de gebedsmomenten. Hij leefde in een intieme relatie met God en zijn rustige manier van bidden was een uiting van zijn religieuze bewogenheid. Hij leefde in de zekerheid van zijn geloof.

Typerend is zijn grote dienstbaarheid en stille, trouwe beschikbaarheid. Spontaan denken we aan de hulp die hij bood aan mijnheer Boeykens gedurende de laatste jaren van zijn verblijf in Halle. Met hem had hij hechte vriendschapsband.

Hugo was ook zeer behulpzaam in het huishoudelijk werk. Hij was in de gemeenschap de dagelijkse boodschapper van brood en op zondag waren er stevast ontbijtkoeken.

Iedereen van ons kent Hugo als een kunstminnend man. Hij kon intens genieten en in bewondering en verwondering komen voor alles wat mooi was. Heel graag reisde hij of bezocht hij kunstgaleries.

Ook tafelgeneugten waren hem niet vreemd.

De laatste jaren had Hugo te kampen met met een wankel en frêle gezondheid. Nooit heeft hij geklaagd; hij had echter een moed als geen ander.

In de familie was Hugo een bindende figuur. Aan hem werden vele familiegeheimen toevertrouwd die hij diep in

zijn hart bewaarde en in zijn gebed meedroeg. Ook door de familie is hij graag gezien.

Hugo, ook aan jou zegt Jezus:
*‘Maak je niet ongerust! Geloof in God en geloof in Mij!
In het huis van mijn Vader kunnen velen wonen.
Ik heb voor jou een plaats bereid
om er voor goed te wonen’*
Je bent welkom bij de Heer van het Leven
en bij Don Bosco,
in wiens voetsporen je vele jaren
hebt mogen leven en dienen.
De Heer geve je de eeuwige rust.
Blijf ons over de dood heen liefdevol nabij.

Piet Palmans
provinciaal

Halle, 24 juli 2004

